

A legtávolabbi bolygó

Senki sem látta még enni a katonát,
aki kiadta a parancsokat.
Mégis naponta többször is megmossa a fogát,
mintha bemocskolnák a száját a kiejtett szavak.
Három napja döntött úgy,
hogy elviszik az összes férfit.
A bátyám nem volt otthon,
az öcsémet elrejtettük a paplan alá,
de mire kivettük, többé nem mozdult.
Kevés lehetett neki a levegő.
A bátyám pár nappal később jött haza.
Miközben a puskáját kereste,
azt mondta, az öcsém
nem halt meg, csak elküldték egy lakható bolygóra
ahol mindannyian élni fogunk,
ha itt már megtörtént minden
és felgyújtottuk az utolsó falut.

A tehetetlenség törvénye

Mirandának hívták.
A valódi neve egyszerű volt,
mint a ruha, amit hétköznapi viselt.
Egy ízléstelen kékre festett szobában kezdett el dolgozni,
és megpróbált nem gondolni a tengerre
de nem tudta nem észrevenni,
hogy az ágy mellé dobált használt óvszerek
partra vetett medúza tetemek.

Hazafelé menet inkább gyalogolt.
Utálta a tömött buszokat.
Csak akkor érezte tisztának magát,
ha volt körülötte annyi hely,
mintha egy zuhanyfülkében állna.

Mindig azt mondta,
csak addig csinálja,
amíg összegyűlik egy lakásra,
kocsira,
a húga tanulmányaira.
Tengeri útra is gondolt,
de azt sosem mondta ki hangosan.
Úgy forgatta a szájában a szavakat,
mint a leheletfrissítő kapszulát,
és közben kicsit tartott attól,
amit még az anyja mondott neki:
hogy a hazugság feketére színezi a nyelvet,
mint a medvecukor.

Mert persze tudta, hogy ahogy telnek az évek,
úgysem változik majd semmi.
Mint egy üres sörösüvegbe repült bogár,
a szűkülő szájú időből sosem tud kitalálni.

Ima az új életért

Uram, add, hogy ma is előttünk ébredjen fel az ajtónállók legnagyobbika,
aki altatódalt énekel a halottaknak,
hogy ne járjanak vissza elmosni a piszkos edényeket
vagy élére hajtani a terítőt,
esetleg felmosni a csempét rég lebombázott otthonukban,
vagy lemosni a tükröket, hogy meg tudják nézni benne rég elporladt arcukat

add, hogy ma is felkeljen a névtelen szent,
aki három nap alatt felépíti
az Omajjád mecset minaretjét,
az Al Jobar zsinagógát,
a Szent Asszja al-Hákim-templomot,
és minden más házat, amit neked készíttetek,
de mennyivel könnyebb lenne a gyermekeink szétszaggatott testét
újra összerakni, és kifűteni,
mint azokat a nagy tereket

uram, add, hogy
ma is jöjjön el,
aki lisztet szór a kifolyt vérre,
és a megmaradt lisztből a békekötés után süssön ünnepi kenyeret,
amit majd a karjainkba véve próbálunk melegen tartani
mint most a romok alól kiásott, élettelen testeket.

Kislány párnával

Esik az eső.

A csatornák

megteltek a lebombázott épületek felől

szálló világos porral,

az utcákon folyik le a fehér víz,

a város egészen olyan,

mint egy szoptatás közben elalvó gyerek,

akinek a szájából lassan csorog ki a tej.

A nőkkal nem könnyű beszélni.

Mostanában elterjedt errefelé egy különös növény,

amiről azt mondták,

hegyes zöld levelei a halottak nyelvei,

akik mindig beszélnek, sustorognak szélben,

jobb őket kérdezni, ők már tudnak mindent.

Ő a negyedik lány volt, akivel aznap beszéltem,

Szokatlanul kék szürkés-kék volt a szeme,

mint két üres mécsesstartó,

amit megtöltött az eső vize.

Fel volt nekem írva, hogy pontosan hányan tették ezt velem,

és hogy az egyiküktől HIV-fertőzést kapott.

Elé tettem a beavatkozáshoz szükséges kitöltendő papírokat,

és felmondtam neki a betanult szöveget,

hogy csak az erőszakra emlékeztetné, és nem muszáj megtartani.

Miközben kerek hasát simogatta, azt mondta,

mindig úgy tervezte, hogy lesznek gyerekei.

De tisztában van azzal, hogy a betegsége gyógyíthatatlan,

soha senki sem fogja így elvenni.

Ő lesz az egyetlen barátom.

Mondta, és szomorkás mosollyal simogatta a hasát.

Majd úgy szorította, szinte játékosan,

mintha csak egy párnát rejtett volna el a ruhája alá,

hogy az emberek mindenhol előreengedjék.

Úgy fogta, félve, mintha bármelyik pillanatban kicsúszhatna,

és elveszíthetné a jövőjét.

Szakítószilárdság

Egyfolytában beszélsz hozzá,
hátha egyszer megért valamit.
Azt álmodod, hogy felnőtt,
de még akkor sem válaszol,
hanem standot nyit a piacon,
és a zöldségek nevei helyett a szavaidat írja ki a táblákra,
abban reménykedik, ha elég ügyes és sikerül
mindent eladnia, elfogy az áru,
és te végre elhallgatsz.
Aztán eszedbe jut,
hogy ha felnőtt, nemhogy magáról,
hanem még egy kis igényű állatról sem tud majd gondoskodni.
Kinézel az ablakon,
száraz levelek keringenek a szélben, mint a halrajok,
az ablaküveghez, közös akváriumotok falához csapódnak.
Elfordulsz, bár az ápolók azt mondták,
visszatartani a sírást, kisimítani a vonásokat
előtte teljesen felesleges,
mint távozás előtt rendezgetni a szállodai ágyneműt.
Aztán beszélsz hozzá tovább,
és hiába kopog be az ápoló, hogy lassan indulnod kellene,
te tudod, hogy már nem lesz más dolgod.
Soha többé nem kell sietned.
Az idő lelassult,
mint egy téli álmod alvó állat szívverése.

■ **Izso Zita** (1986): költő, műfordító, a FISZ–Kalligram Horizontok Világirodalmi Sorozat és az Üveghegy gyerekirodalmi oldal (uveghegy.com) szerkesztője. Verseskötetei: *Tengerlakó* (FISZ, 2011), *Színről színre* (Prae–PALIMPSZESZT, 2014). Következő kötete 2018 őszén jelenik meg a Scolar Kiadó gondozásában.

